

## Onzelfzuchtige liefde

Ware liefde denkt niet aan zichzelf, maar offert zich op. Dit zien wij bij onze geliefde Heer en Heiland. Hij was rijk en werd om onzentwil arm, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden (2 Kor. 8:9). Hij vernederde Zich zó, dat Hij Zijn heerlijkheid verliet, Zijn kroon en scepter neerlegde, en de mensen in alles gelijk werd, uitgenomen de zonde. Als Eén Die dient, was Hij in het midden van de Zijnen. Als de minste van de slaven waste Hij de voeten van Zijn discipelen.

Steeds was Hij tot helpen gereed. Nooit werd iemand door Hem afgewezen. Hij trok heen naar de woestijn om uit te rusten en met Zijn discipelen alleen te zijn. Doch de schare zocht Hem op en kwam tot Hem in de woestijn. Wat deed Hij? Hij leerde hen de hele dag en gaf hun aan de avond van de dag brood te eten, opdat zij niet hongerig en afgemat naar huis terug zouden keren.

Vermoeid van de reis zat Hij neer bij de Jakobsbron, maar toen daar een arme zondares verscheen die Hem nodig had, vergat Hij honger, dorst en vermoeidheid om haar te leiden tot de fontein van levend water. 's Nachts stond Hij de farizeeër te woord en aan het kruis zei Hij tot de moordenaar: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn'. En alles deed Hij alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, zonder vertoon, zonder opschudding, terwijl Hij Zich geheel vrijwillig onderwierp aan de wil van Zijn Vader.

En niet alleen dát, maar Hij verkocht alles wat Hij had en kocht de parel van grote waarde. 'Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven inzet voor zijn vrienden' (Joh. 15:13). Hij had grotere liefde, want de Heer Jezus gaf Zijn leven voor Zijn vijanden. Voor een goed mens zal iemand wel zijn leven willen geven, maar Hij gaf Zijn leven voor goddelozen, voor hen die Gods gebod met voeten traden en Hem nagelden aan het vloekhout. Ja, Hij nam de plaats van de zondaar in onder de toorn en het oordeel van een heilig God. Hij werd door God verbrijzeld en in het stof van de dood gelegd, omdat Hij tot zonde was geworden, en de slagen ontving die wij hadden verdiend. Zo werd Hij een losprijs voor velen.

Door de Heilige Geest is deze liefde uitgestort in de harten van de gelovigen. Dit leert de apostel Paulus ons in Romeinen 5. Daarom kunnen ook wij liefhebben. Van nature God en onze naaste hatende, zijn wij wedergeboren en vernieuwd door de Heilige Geest. Wij zijn deelgenoten geworden van de Goddelijke natuur en hebben nu God lief. Wij hebben Hem echter lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. In ons is geen liefde. God alleen is Liefde. Maar God heeft ons zó volmaakt liefgehad dat Hij ons aan Zijn Zoon gelijkvormig heeft gemaakt en ons eenmaal in Zijn huis zal opnemen.

Deze liefde heeft Hij in ons uitgestort en kan zich nu in de gelovigen openbaren. Heel mooi zien wij dit onder anderen bij de apostel Paulus. Hij dacht niet aan zichzelf, maar gaf zich geheel over. Om het evangelie te kunnen verkondigen, zondaren tot de Heer Jezus te kunnen leiden, verdroeg hij smaadheid en hoon, liet hij zich in de gevangenis werpen en gaf hij ten slotte zijn leven. In de gevangenis in Rome, door allen verlaten en door sommigen gekweld, verheugde hij zich dat op vele wijzen Christus verkondigd werd. Voor het heil van de Gemeente had hij alles over. Oneindig beter was het voor hemzelf om ontbonden te worden en bij Christus te zijn, maar voor de Gemeente was het nodig nog hier te blijven. Welnu, voor deze keuze gesteld, kiest hij het laatste en blijft. Ja, hij kon naar waarheid getuigen dat hij een navolger van Christus was, en kon anderen toeroepen: 'Weest allen mijn navolgers, broeders' (Fil. 3:17).

Over deze onbaatzuchtige liefde spreekt de Heer Jezus gedurig tot Zijn discipelen in de laatste dagen van Zijn leven. Hij waste hun de voeten en zei: 'Als dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten gewassen heb, dan zijt ook gij schuldig elkaar de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet zoals Ik u gedaan heb' (Joh. 13:14-15). In Johannes 13:34-35 lezen wij: 'Een nieuw gebod geef Ik u:

dat gij elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkaar liefhebt. Hieraan zullen allen erkennen dat gij Mijn discipelen zijt, als gij liefde hebt onder elkaar’.

Opmerkelijk zijn de woorden: ‘Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd. Gij hebt gehoord dat Ik tot u gezegd heb: Ik ga heen en kom tot u. Als gij Mij liefhadt, zoudt gij u verblijden dat Ik tot de Vader ga; want Mijn Vader is groter dan Ik’ (Joh. 14:27-28). O, de Heer verheugde Zich dat Hij deze zondige aarde zou kunnen verlaten en tot de Vader zou terugkeren. Hoe vaak had Hij de woorden van Psalm 42 tot de Zijne gemaakt: ‘Gelijk een hert schreeuwt naar de water-stromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!’ (vs. 2). Zijn verlangen zou worden vervuld, zijn heimwee gestild. O, Hij verheugde Zich onuitsprekelijk.

Welnu, wie Hem liefhad, verheugde zich mee. Wel verloren Zijn discipelen hun beste Vriend – de Heer Jezus – op aarde, maar de liefde zoekt zichzelf niet, de liefde denkt aan het geluk van de anderen, en daarom verheugden zij zich over het heengaan van die Vriend, daar ook die Vriend het verlangen van Zijn hart verkreeg en onuitsprekelijk gelukkig werd.

Hoe geeft de Heer Jezus ook ons hier een geweldig voorbeeld: De ware liefde bestaat erin dat wij denken aan het geluk van de ander en niet alleen aan ons gemis. Dat geeft ook echte vertroosting in onze smart. Onbaatzuchtige liefde verheft het hart en vervult ons met hemelse vreugde!

H.C. Voorhoeve